

להסתפק בהצצה חטופה, אלא להאט את קצב הליכתם, להשתהות, לבחון את העבודה, לצעוד לצידה, להתקרב ולהתרחק, להרים ראש ולחוות את המכגש עם יצירת אמנות בלתי צפויה ולא שגרתית בגודלה ובמיקומה.

גם בהצבה הזו העיסוק בעונות ובזמן משרת לא רק את מה שנראה על פני השטח, אלא נושאי לוויין רבים נוספים. הזמן מתבטא כאן במשך שנדרש להפנים את המיצב, בזמניות-ארעיות של המיצב וגם של האדריכלות שהוא מייצג, בזמן כפי שהוא מיוצג על ידי העונות השבות וחוזרות, כל פעם באופן אחר ועם זאת בהמשכיות וברצף הפרמננטי הטבוע בהן, ובזמן שחולף על האדם לאורך חייו, בעודו חווה את העונות ובעצם את עצמו חודש אחר חודש, שנה אחרי שנה.

האיכות הציורית הרזה ו"דלת החומר" של המונוכרומים המקולפים אך העשירים במבע שבחלונות, דימויים שנוצרו מחומרים פשוטים ונטולי יומרה, משקפת באופן מסוים גם את תל אביב, על ערכיה המודרניים, תפישתה ומיצובה כעיר עולם: עיר אנרגטית לא מתיימרת, לא משתדלת, לא מתייפייפת ותמיד מלאת חיות ותנועה.

ההתייחסות של ההצבה אל מה שגלוי ונעלם, לתהליכי הכיסוי וההסתרה, אל "פריצת" הקיר האטום והזמנת עוברי אורח לחרוג מהשגרתי והיומיומי בזכות החוויה האמנותית, זו המוצעת מחוץ לבית האמנים ובזכות הזמנתם פנימה, מהדהדת רבדים מקבילים בעידן הנוכחי, האינטרנטי. לכאורה הכל ידוע, משותף ונטול סודות, אך בו בזמן עדיין מתנהלים במלוא הכוח מאבקים על שליטה, על שקיפות ועל הנגשה.

החלונות האטומים של מעברים מדמים, מרמזים ומעלים על סדר היום את הצורך לפתוח את החלל הציבורי בכלל והאמנותי בפרט, ולאפשר לקהל הרחב לראות מה קורה בפנים, להיות שותפים למהלכים, לדרך, להחלטות ולחוויה של האוצרות השמורים בדרך כלל רק למי שנמצא במוקדי ההחלטה והכוח.

הצבתה של עבודת הקיר מחדדת באופן בלתי נמנע את המורכבות הזו דווקא כאן, כשהיא צמודה אל בית האמנים בתל אביב, שמצטיין בהיותו חלל ציבורי הפתוח ללא עלות לקהל הרחב בתקווה לעודד אותו לבוא ולצרוך אמנות.

My newly commissioned wall mural *Intervals*, which presents

twenty faux windows revealing bold, abstract monochrome

paintings, imparts a "new façade" to the southern wall of the Tel

Aviv Artists House. Embodying tonal transitions from the scale of

warm to cool colors, these works effectively highlight a hierarchy

of atmospheres in the passage of the seasons through the shades,

temperatures and emotional qualities affected by the shortening

and lengthening cycles of hours and days over the course of a year.

the building while also embracing the rhythm of the pedestrians

strolling along Alcharizi Street and reaching the art space entrance.

The resulting effect is a momentary intermingling with the street

on the visual-architectural plane, as well as lending a more

contemporary, "renovated" feel to the building. Its Bauhaus style

references Tel Aviv's "White City" that stretches to Arlozorov

Street just to the north and which was recognized by UNESCO as a World Cultural Heritage site. The installation conceptually

"opens" the Artists House to the neighborhood residents and

passersby, hinting as to what is concealed inside and inviting

declaration of the State, on July 2, 1948, as an exhibition space

for what is now called the Association of Painters and Sculptors

(Tel Aviv). A series of horizontal window slits were originally planned for the southern wall, as well as a balcony on the upper

part allowing access to the roof. The desire to maximize the use

of space led to the final design of windowless internal walls

devoted to displaying artworks. The architecture thus created a

total division between the outside and inside, between the outer

directions, inward and outward, the ones I portray in my installation

do not function as a "window upon reality" or a conduit for

conveying information regarding the goings-on within the building.

Rather than granting exposure or the illusion of transparency, they

appear opaque, thereby emphasizing the tension between the

public space and the discrete art complex. Nonetheless, for that

very reason, these pictorial windows have the capacity to offer a

reflexive, "internal" look into the hearts and thoughts of spectators.

Intervals functions as a multilayered summons, indicating the

need to reveal the innermost. It invites people on the street to

While actual windows allow a peek in either one or both

Tel Aviv street and the inner art galleries.

The Artists House was dedicated some six weeks after the

them to enter its doors.

The intervals "erupt" through the outer wall that encloses

שכבתית, מצביע על הצורך בחשיפת התוך ומזמין את העוברים ושבים להביט אל קירו החיצוני של בית האמנים ולראות אמנות, אך גם להביט פנימה, אל תוך בית האמנים, אל הציור וגם אל תוך עצמם.

יוסף זריצקי, שעל שמו קרוי בית האמנים, הנהיג את תנועת ״אופקים חדשים", הזרם האמנותי המובהק הראשון שהתגבש במדינת ישראל הצעירה בשנות הארבעים והחמישים. ייחודה העיקרי של הקבוצה היה בהעדפת השפה -החזותית האוניברסלית על המקומית, וזאת תוך הישענות על אלמנטים פנים אמנותיים גלובליים, ערכי צבע, קו וג'סטה, ללא כוונה לנרטיביות או התגייסות חזותית לגילום פיגורטיבי של התרבות המקומית. יש בהצגת מעברים על קיר בית האמנים סוג של סגירת מעגל ומחווה לערכי הציור המופשט של ״אופקים חדשים" בכלל וליוסף זריצקי בפרט.

הבסיס הסגנוני למעברים הוא ציור בהטבעה של חומרים שונים - פלסטיקים, חוטים, כפיסי עץ - באמצעות צבע מדולל על פני מצע קנבס, ללא שימוש במכחולים או מברשות. אלו ציורי רפאים, המציגים למעשה שכבה מקולפת של דימוי מוטבע, עדות של תהליך אמנותי שנותר ברובו מחוץ לדימוי הסוכי. שכבת רפאים נוספת נוצרת בהצבה זו, מאחר ואין אלו הציורים המקוריים, אלא הדפסה שלהם, שעתוק מורחק מן המקור, ויחד עם זאת כזה שההתרחקות וההתקרבות הו חלק אינהרנטי מהמהלר האמנותי היוצר אותם.

הבחירה בציורי ההטבעות מחדדת את האין ואת הנסתר, ומטרתה לגרום לצופה "לקלף" שכבות של הגנה ותודעה, תוך התבוננות אישית פנימה. ההטבעות הן מעין עקבות בזמן אבוד, שהיה ונעלם, והשימוש בטכניקה הזאת מסמן אפשרות לפתוח צוהר למה שנמוג עם הזמן.

המיצבים הציוריים שלי (למשל נוסעת בזמן, חלק ראשון ושני שהוצגו בקליפורניה בסוף 2017 ובתחילת 2018) וגם מעברים, עוסקים בזמן כמושג נזיל ובלתי נתפש, וכבעל פוטנציאל לייצוג בדימוי מופשט. החלונות בתוכם הובלעו הציורים מאפשרים לראות הן את הציורים הבודדים, כל אחד ניבט מחלון אחר, והן את היצירה כמכלול, ככל שמתרחקים מהקיר. הם מבקשים מהצוכים לא **ע**בודת הקיר מעברים מציגה ״חזית חדשה״ על קירו הדרומי של בית האמנים בתל אביב, ובה עשרים חלונות החושפים ציורי מונוכרום מופשטים ועזים. ציורים אלו, המגלמים מעברים טונאליים בין סקאלת הצבעים החמים לזו של הקרים, מבקשים להצביע על מדרג של אטמוספירות במעברי העונות, באמצעות הגוונים, הטמפרטורות והמאפיינים הרגשיים המושפעים ממחזורי השעות והימים המתקצרים והמתארכים לאורך השנה.

המעברים "פורצים" את מעטפת הקיר החיצוני הסגור של המבנה, בעודם מלווים בריתמוס את הולכי הרגל הצועדים לאורכו של רחוב אלחריזי והבאים לפתחו של בית האמנים. הצבה זו יוצרת התערבות זמנית ברמה החזותית-אדריכלית ברחוב, ומציעה לבניין פסאדה עדכנית יותר, "משופצת" בסגנון באוהאוס, המתייחסת לעיר הלבנה, כפי שהוכרה כאתר מורשת עולמית על "ידי אונסק"ו ונתחמה מצפון ברחוב ארלוזורוב הסמוך. עבודת הקיר קונספטואלית את בית האמנים לתושבי השכונה ולעוברים ושבים, מזכירה להם את מה שמצוי, נסתר מעין, בתוך הבניין ומזמינה את ההולכים ברחוב להיכנס פנימה.

בית האמנים נחנך כששה שבועות לאחר הכרזת המדינה, ב-2 ביולי 1948, כביתן תערוכות עבור אגודת הציירים והכסלים. בקיר הבניין הדרומי מספר חרכי חלונות אופקיים ובחלקו העליון מעין מרפסת המאפשרת גישה לגג הבניין. הרצון לנצל באופן מקסימלי את החלל הוביל לקירות נטולי פתחים המוקדשים להצגת אמנות. כך יצרה האדריכלות חציצה מוחלטת בין החוץ לפנים, בין הרחוב התל אביבי לבין חללי האמנות הפנימיים.

בעוד חלונות של ממש מאפשרים הצצה, חד כיוונית או דו כיוונית, פנימה והחוצה, אלו שיצרתי בעבודת הקיר אינם מתפקדים כ״חלון אל המציאות״ או כצינור להעברת מידע על הקורה בתוך המבנה. במקום חשיפה או אשליה של שקיכות הם נדמים אטומים, ומדגישים את המתח בין המרחב הציבורי למתחם האמנותי. אולם דווקא בשל כך, חלונות הציורים עשויים להציע מבט רפלקסיבי "פנימה" אל תוך ליבם ומחשבותיהם של הצופים. מעברים מתפקד כהזמנה רב

unexpectedly situated, unusually large work of art.

In this display as well, the question of the seasons and time serves not only what is visible on the surface but also many other tangential subjects. Time is manifested here as the interval necessary for internalizing the installation, in its temporary transitions as well as the architecture it represents. Time is likewise represented by the passing, recurring seasons, each instance in a different way and yet with all their inherent continuity and in a permanent sequence. Time also passes in each person's lifetime while going through the seasons and in fact experiencing himself

Furthermore, the minimalism and material-scarce yet richly expressive artistic quality of the stripped-back monochromes in the window treatments, in addition to the images created by the simple, unpretentious materials, in a certain manner mirror Tel Aviv itself, with its modern values, its perception and positioning as a worldly city: energetic without being ostentatious or affected, not dressing itself up unnaturally, and perpetually full of vitality

By virtue of its allusions to the revealed and the vanished, and to the processes of covering and hiding, and its "bursting forth" from the opaque wall, the installation invites passing guests to diverge from their daily routines and partake in the experience of art — both that offered outside the Artists House and the enticement to step inside and delve deeper. Profound parallel layers reverberate in the current Internet age, in which everything is supposedly known, shared and secretless, while at the same time power struggles over transparency and accessibility are in point of fact being waged at full force.

the need to open up the public space and specifically the artistic "bubble," and to enable the general public to see what is transpiring within, to be partners in the processes, the journey, the choices and the experience of the treasures usually relegated only for those in positions of authority and decision-making.

The placement of the mural inevitably underscores such complexity especially here, located where it is, flanking the Tel Aviv Artists House, which excels in its role as a public space open at no cost to the public at large, in hopes of encouraging people to come in and consume fine art.



Summer

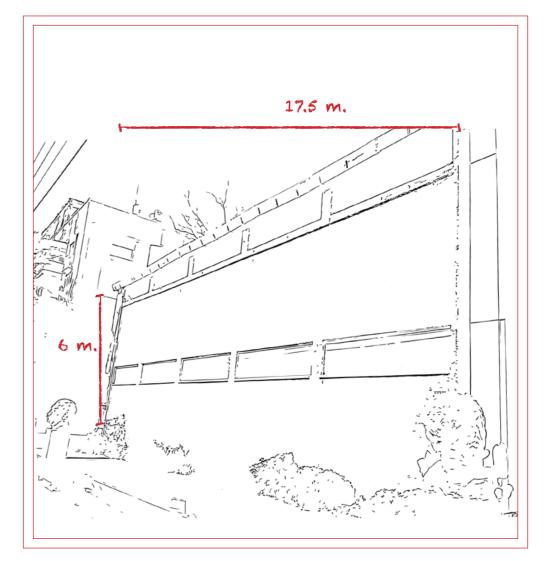
Spring







150/138 cm x 20 units



///// **מעברים** / **רתם רשף** - עבודת קיר / בית האמנים ע"ש יוסף זריצקי, תל אביב / | פתיחה: 27 אפריל 2018 | <u>הצבה:</u> ייעוץ אוצרותי: שגיא רפאל | צילום ועיבוד: יובל חי / הפקה: ברעם סיטי פרס בע"מ // <u>קטלוג:</u> עיצוב גרפי: דפנה גרייף / טקסט: רתם רשף תרגום לאנגלית: מרגו עיון / הדפסה: ע.ר. הדפסות בע״מ // תודה מיוחדת לאריה ברקוביץ

///// Intervals / Rotem Reshef - Outdoor Mural / Zaritsky Artists House, Tel Aviv / Opening: 27 April 2018 // Installation: Curatorial advisor: Sagi Refael / Photography and processing: Youval Hai / Production: Baram City Press // <u>Catalogue:</u> Graphic design: Dafna Graif / Text: Rotem Reshef / English translation: Margo Eyon / Printing: A.R. Printing Ltd. Tel Aviv // Special thanks to Arie Berkowitz

April 2018 אפריל

www.rotemreshef.com

עמורעק בית האמנים ע"ש יוסף זריצקי, תל אביב, רח' אלחריזי 9, 64244. טל' 5246685–03 ימים ב'-ה' 10:00–13:00, 10:00–19:00, יום ו' 10:00–13:00 שבת 10:00–13:00. הפסקה ומים ב'-ה' The Artists' House, Tel Aviv, 9 Alcharizi St., 64244. Tel. 972-3-5246685

www.artisthouse.co.il



look further into the installation artwork, but also to gaze inward – into the Artists House, into the paintings, and into themselves. Joseph Zaritsky, for whom the Artists House is named,

cofounded "Ofakim Hadashim" (New Horizons), the first distinctively Israeli art movement formed in the fledgling state in the 40s and 50s. Its main distinction was the preference of the universal over any homespun visual language, out of reliance on global artistic elements and its values of color, line and gesture, without nodding to the narratives, or aesthetically referring to the figurative forms, of the local culture. Displaying *Intervals* on the wall of the Artists House comprises the completion of a circle and a gesture to the values of abstract painting represented by "Ofakim Hadashim" in general and Joseph Zaritsky in particular.

Intervals' colorful surfaces consist of pieces of various materials - plastic, embroidery thread, wood — embedded in diluted paint on the canvas bed, without using any paintbrushes. These are ghost paintings that actually exhibit a stripped-off layer of the imprinted image as testimony to the artistic process that remains entirely outside the final work. Yet another layer of ghostliness hovers around this display, since these are not the original paintings but prints of them, a distant replication of the real thing, and yet the distancing and nearing are an inherent part of the artistic procedure that created them.

The choice of embedding paintings heightens the absent and the hidden, as well as its objective to encourage the spectator to "peel off" layers of defense and consciousness, while also individually peering inward. The imprints are like tracks in lost time, something that existed and disappeared, and using this technique signifies the possibility of cracking open a window onto what has faded

My painting installations (such as *Time Traveler*, Parts I and II, which were exhibited in California in late 2017 and early 2018), in addition to *Intervals*, address time as a fluid, inconceivable notion, and as embodying the potential for representation in an abstract image. The pseudo windows, which have virtually engulfed the paintings, allow for viewing the solitary artworks, each one seen from a different pane, as well as the cohesive creation in its entirety, the further one moves back from the wall. They ask viewers not to be satisfied with a fleeting glance, but rather to slow down, linger, examine the work, walk alongside it, move closer and back away, lift their heads and fully experience the encounter with an

or herself, month after month, year after year.

Intervals' mock windows simulate, intimate and agendize